

Titel: Med Hensyn til de enkelte Paragraffer skal følgende bemærkes:

Citation: "Med Hensyn til de enkelte Paragraffer skal følgende bemærkes:", i *Proceskommissionen af 1892. Offentliggjort 1899*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-r04-shoot-chptrd1e24355/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: *Proceskommissionen af 1892. Offentliggjort 1899*

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

eventuelt kunne spille som Bevis- eller Kollisionsmidler i en Straffesag, dels den Omstændighed, at de normalt kun ganske forbigaaende befinde sig i Postvæsenets Besiddelse, gør det nødvendigt at udførelse dem fra den almindelige Regel i § 136, 2det Stykke, og i Forbindelse med Telegrammer undergive dem visse særlige Regler. Disse kunne imidlertid ikke begrænses til Forsendelser, der direkte fremtræde som bestemte for eller hidrørende fra Sigtede, men maa, hvis ikke Afgang til Omgaaelse skal ligge lige for Haanden, ogsaa omfatte Forsendelser, der udvortes fremtræde som baade hidrørende fra og bestemte for andre end Sigtede, naar der er Grund til at antage, at disse andre, hvad enten det nu sker med eller uden deres Vidende, fungerer som Mellemmand. Reglerne kunne derhos ikke begrænses til at angaa bestemte individualiserede Forsendelser, men Afgang maa gives til at sikre sig Forsendelser til og fra bestemte Personer overhovedet. Opgaven maa i øvrigt være paa den ene Side at sikre Retshandhaverens Interesse, paa den anden Side at afværge, at der gøres større Indgreb i Post- og Telegramforsendelsens Sikkerhed og Hemmelighed end strengt nødvendigt. Den første Del af dette Formaal søges opnaaet ved ikke blot at give Retten Afgang til Beslaglæggelse, men ogsaa at give Politiet Ret til i paatrængende Tilfælde at foranledige, at Forsendelserne foreløbig tilbageholdes, indtil Rettens Afgørelse kan faas. Den sidste Del af Formaalet søges opnaaet ved at kræve Retshandhaverens som Grundlag for en egentlig Beslaglæggelse (§ 137, 1ste Stykke), ved ubetinget at begrænse den foreløbige Tilbageholdelse, der alene grundes paa et Paalæg af Politiet, til et Udbrum af højst 3 Dage (§ 137, 2det Stykke, en Regel, der ikke fandtes i det tidligere Forslag), ved overhovedet at udelukke de her omhandlede Indgreb, hvor Taten kun er om Politifagere (§ 137, 1ste Stykke), ved ubetinget at forbeholde Retten Røbningen af lukkede Forsendelser (§ 139) samt ved at foreskrive, at Forsendelser, der vise sig uden Betydning for Sagen, skulle befrires videre, og at der, saa snart de kan uden Skade for Undersøgelsen, skal gives Vedkommende Underretning om, hvad der holdes tilbage (§ 140).

§ 140.

Reglen i 1ste Punktum er affattet med udtrykkelig Henvisning til, hvad der udelæres til Retten af Post- eller Telegramnet, men bør efter Omstændighederne analogt anvendes med Henvisning til andre Papirer af

lignende Art, der beslaglægges under Forhold, som gøre de samme Foranstaltninger ondtelige, saaledes f. Eks. naar Breve beslaglægges hos den, der har faaet i Gærv at affænde dem, eller i Adressatens Hjem, inden denne endnu er blevet bekendt med deres Ankomst.

Kapitel XIV.

Ranfagning.

Om dette Kapitels almindelige Forhold til det tidligere Forslag se de indledende Bemærkninger til det foregaaende Kapitel.

Med Henvisning til de enkelte Paragraffer skal følgende bemærkes:

§§ 142 og 143.

Som det vil ses, har Udkastet opgivet den Hovedsøndring, der laa til Grund for de tilsvarende Paragraffer i det tidligere Forslag (§§ 112 og 113-§ 114), nemlig mellem de Tilfælde, hvor Ranfagningen gaar ud paa at søge efter Spor og Bevismidler overhovedet, og dem, hvor der skal søges efter bestemte Spor eller Bevismidler, af hvilke Ranfagningsarter den sidstnævnte i det ældre Udkasts Motiver betegnes som meget mindre betænkelig end den første og derfor ikke knyttet til saa strenge Betingelser. Man har nemlig ment, dels at Udtrøkket „bestemte Spor“ i sig selv er utydligt, dels at den nævnte Søndring i hvert Fald ikke egnede sig til Hovedsøndring for den praktiske Anvendelse, idet denne stadig vil staa ligegyldig for alle mulige Nuancer af Formodninger, der kun i Kraft af en Vilkaarlighed ville kunne søndres i Formodninger af generel og Formodninger af speciel Karakter. Man tænke f. Eks. paa en Situation, hvorunder der er visse Grunde til at antage, at der hos en ikke Sigtede vil kunne findes Spor, samt at der endvidere paa Forhaand er nogen Grund til at vente, at disse Spor netop vil være af en bestemt Art (f. Eks. Blodpletter, en Ting's Anbringelse paa et bestemt Sted etc.), samt det paa den anden Side ingenlunde er usandsynligt, at de kunne være af en ganske anden Art. Tager man alle Tilfælde af denne og lignende Art ind under Kategorien „bestemte Spor“ (det tidligere Forslags § 114), bliver Agangen til Ranfagning hos alle Sigtede altså omfattende (jfr. Ordene: „for en hvilken som helst Forbrydelse“, altsaa

ogjaa for Politifjags-Overtredelser). Hvis man paa den anden Side fuldstændig udelukker Tilfælde af denne og lignende Art fra nævnte Kategori, bliver Afgangen til Ransjagning hos Alle-Sigtede ikke omfattende nok. Man har derfor i Hensjold til det anførte foretrukket at bygge Hovedjondringen med Hensjyn til Ransjagningsafgangen paa, om Ransjagningen rettedes mod en bestemt Mistænt eller ej, og i sidste Fald udelukket Ransjagning, hvor det kun drejer sig om Politifjager. Er der i Forvejen rettet andre Forsjagningsstrid mod den Paagældende, vil han allerede være Sigtet; er der det ikke, vil han ved Foretagelse af en Ransjagning, der kan tilfredsstille de i § 142 stillede Betingelser, ikke tillige de i § 143 angivne, netop blive Sigtet, hvoraf igen følger, at man kun bør indlade sig paa en Ransjagning af saadan Art, hvor der foreligger virkelig Grund til Mistænke mod den Paagældende, og hvor man er rede til at tage alle Konsekvenserne af, at Vedkommende sigtes (saaledes f. Eks. den, at han som Sigtet ikke kan bruges som Vidne i Sagen, at hans urigtige Forklaringer ere straffri etc.).

Betingelserne for Foretagelsen af en Ransjagning, der forudsætter eller i sig selv indeholder en Sigtelse mod den, hos hvem Ransjagningen foretages, angives i § 142. Der maa her enten være Spørgsmaal om en Overanklager-Sag, eller der maa, hvis der kun er Spørgsmaal om en Politifjags-Overtredelse*), foreligge paavisselig Grund til at antage, at Spør af denne eller bestemte Ting, som kunne beslaglægges, der ville være at finde. At der skal foreligge „paavisselig Grund“ vil sige, at der maa kunne anføres bestemte objektive Grunde, der gør det antageligt, at det, man vil søge efter, forefindes. Det følger af sig selv, at heller ikke i andre Sager bør en Ransjagning foretages hos Sigtet, naar det paa forhaand maa antages, at den vilde være henjagsløs, idet der slet ingen Hjemlighed er for, at der kan findes noget. Denne almindelige Begrænsning ligger i, at Ransjagning kun hjemles som Middel til Opnaaelse af det Djemed, som §§ 142 og 143 angive. Men for Politifjagers Vedkommende kræves yderligere, at der kan paavises bestemte Omstændigheder, som gøre det antageligt, at der vil være noget at finde.

Betingelserne for en Ransjagning, der ikke forudsætter eller i sig indeholder en Sigtelse mod den, hos hvem den foretages, og

som derfor vil kunne foretages hos hvem som helst, selv om man ikke har Grund til Mistænke mod den Paagældende, angives i § 143. Det er her en ufravigelig Forudsætning, at der er Spørgsmaal om en Overanklager-Sag. Ransjagning hos Alle-Mistænkte i Anledning af Forjelsjer, der skulle paatales under Politifjag, er saaledes ubetinget udelukket — bortset fra de i § 144 nævnte ganske særlige Tilfælde. Selv om der imidlertid er Spørgsmaal om en Overanklager-Sag, er Ransjagning hos Alle-Mistænkte eller i alt Fald Høll, der ikke ere saa stærkt mistænkte, at man ligefrem vil sigte dem, yderligere bundet til de i § 143 Nr. 2 a., b. eller c. angivne Betingelser eller, forsaavidt angaar Ransjagning af Person, til den i Paragraffens sidste Stykke angivne Betingelse*).

Om Ransjagning af Person i Forbindelse med Anholdelse, se § 159, 2det Stykke.

Om Ransjagning af Hus i det særlige Djemed at efterjage en Person, der skal anholdes eller sængsles, se § 160.

§ 144

er forsaavidt en nu Paragraf, som det tidligere Forslags Regler om Ransjagning af Hus eller Rum, der efter sin Bestemmelse er tilgængeligt for alle og enhver, var knyttet til Betingelser, som her ikke opstilles, hvorhos det tidligere Forslag ikke hjemlede nogen særlig Afgang til Ransjagning af Hus eller Rum, der staar under Politiets særlige Tilsyn eller af de i Paragraffens Slutning nævnte Forretninger (Pantelaanerforretninger, Marchandiserforretninger, Forretninger, hvori handles med Klude og Ven). Den ved denne Paragraf givne Ransjagnings-Afgang, hvormed maa jvnføres Reglen i § 145, 2det Stykke Nr. 1, er paa den ene Side af væsentlig praktisk Betydning, medens den paa den anden Side næppe vil føles som noget særlig haardt eller urimeligt Indgreb, men meget mere som noget selvsjageligt.

Som Steder, der i nærværende Udskjts Forstand maa betragtes som „tilgængelige for alle og enhver“, kan nævnes Theatre, Bentesale, Jernbanevagnar, offentlige Beværtninger, Cafeer, Reitationser, Badeanstalter o. lign., derimod ikke Butiker, Kontorlokaler, Fabrikker og lignende Steder, hvis Hoved-Bestemmelse ikke er at tjene Publikum i Almindelighed som egentlige Op-

*) Det maa her, som for mange andre Steder i Udskjts, vel forholdes, at Begrebet Politifjager ifølge § 31 er mere omfattende end efter nuværende Ret.

*) For freks at være klar over Forskellen mellem Betingelserne i § 142 og Betingelserne i § 143 er det af Blyghed at være opmærksom paa, at Nr. 1 og Nr. 2 i § 142 ere afstjete ved et „eller“, men Nr. 1 og 2 i § 143 forbundne ved et „og“.

holdssteder. Til „Steder, der staa under Politiets særlige Tilsyn“, høre forst og fremmest Bordeller. — Hvad endelig angaar den sidste Klasse Lokaler, der nævnes i Paragraffen, rammer Bestemmelsen kun selve de Rum, der ere tagne i Brug til Markandiser-, Pantlaaner- eller Klude- og Benforretninger, men ikke vedkommende Indehaveres derfra afslutte private Bærelser.

Overvidt der i en Kantsagning af de nævnte Lokaltiteter ligger en Sigtelse mod nogen bestemt, maa bero paa Omstændighederne.

§ 145.

De i denne Paragraf indeholdte Regler ere i deres Bøjen ensartede med de for Beslaglæggelse givne. Naar det er fundet retfærdigt som det normale Grundlag for en Kantsagning at fræve en af Grunde ledsaget Afgørelse af Retten, en „Kendelse“, er Grunden hertil, at Kantsagning ofte vil være et mere indgribende og betænkeligt Skridt end Beslaglæggelse, for hvilken sidste den hyppig er en Forudsætning.

Naar der i 2det Stk. henvises til de i „§ 143, 1. og 2., a. og b.“ ommeldte Betingelser, er dette naturligvis at forstaa i Overensstemmelse med Indholdet af § 143, altsaa: Betingelsen i Nr. 1 i Forbindelse med enten Betingelsen i Nr. 2. a. eller Betingelsen i Nr. 2. b.

§ 146.

I Reglen i 3dje Stk. om Pligten til at lade sig bruge som Vidne ved Kantsagninger (derunder ogsaa ved de af Politiet foretagne) er indsat en stedlig Begrænsning, der ikke fandtes i det tidligere Forslag, men som formentlig er nødvendig.

§ 147.

Reglen i 5te Stk. fandtes ikke i det ældre Forslag, men forklarer i øvrigt sig selv.

Kapitel XV.

Sigtedes Indkaldelse og Afhørelse for Retten.

Reglerne i det tidligere Forslags §§ 166—168 om Sigtedes Indkaldelse og i dets 2det Afsnits 5te Kapitel om Sigtedes Afhørelse ere her samlede i et Kapitel, som derhos formen-

tes at have sin naturligste Plads foran Reglerne om Anhørelse og Fængsling. Naar Reglerne i det tidligere Forslags § 206 (om Afhørelse af en privat Anklager eller den Forurettede) ikke ere medoptagne, er Grunden dertil dels, at de private Straffesager ere udgaede af Udsættet, medens der angaaende den Private, der paataler i Henhold til § 36, er givet en udtrykkelig Regel i § 371, dels at den Erstatningslagers Brugbarhed som Vidne og Vidnepligt ligefrem følger af, at egen Interesse ikke længere er Fritagelsesgrund, og at Bestemmelsen af Vidneforklaringernes Værd er fri.

Med Hensyn til Kapitlets enkelte Paragraffer skal følgende bemærkes:

§ 149.

Om hvad der er „lovlig Indkaldelse“ jfr. § 151 sammenholdt med § 150.

Ordene „og i øvrigt naar Loven kræver hans Nærværelse“ sigte til § 207 sidste Stk. (anticiperet Revisførelse), § 233, jfr. § 234 (Domsforhandling for Landsretten), § 303, 3dje Stk. (Domsforhandling i almindelige Underretssager), § 316, (Domsforhandling i Politisager, jfr. dog § 312). — Jfr. med Hensyn til Spørgsmaalet om Nødvendigheden af Sigtedes Nærværelse under Appel af Landsretssager § 331 og af Underretssager § 340, 3dje Stk. og § 344, 2det Stk.

§ 150.

Saalænge Forundersøgelse ikke er indledt og ej heller Tiltale er rejst, vil Sigtede, naar han ønskes afhørt inden Retten, som Regel være at indkalde til Møde for Underretten paa det Sted, hvor han bor eller opholder sig, se § 50. Forbeholdet i Paragraffens 4de Stykke sigter til § 226, jfr. § 303, og § 310.

§ 151.

Angaaende Paalæg af Retten om nyt Møde, se § 91. „Hvor ikke andet er bestemt“ jfr. § 226.

Ved Reglen i 2det Stykke (jfr. Ordene „angive, hvorpaa Sigtelsen gaar ud“) i Forbindelse med Reglerne i § 104 om Vidneindkaldelse (jfr. Ordene „Indkaldelsens Bemed“) indeluttes det at affatte Tilsigelser saaledes, at den Tilsigte ikke ved, om han indkaldes som Vidne eller Sigtet.

I Modsetning til de forudgaaende Regler har Reglen i sidste Punktum af nærværende Paragraf ogsaa Hensyn til den fængslede Sigtede, idet denne ifølge § 226 skal have særlig Tilsigelse til Domsforhandlingen.